

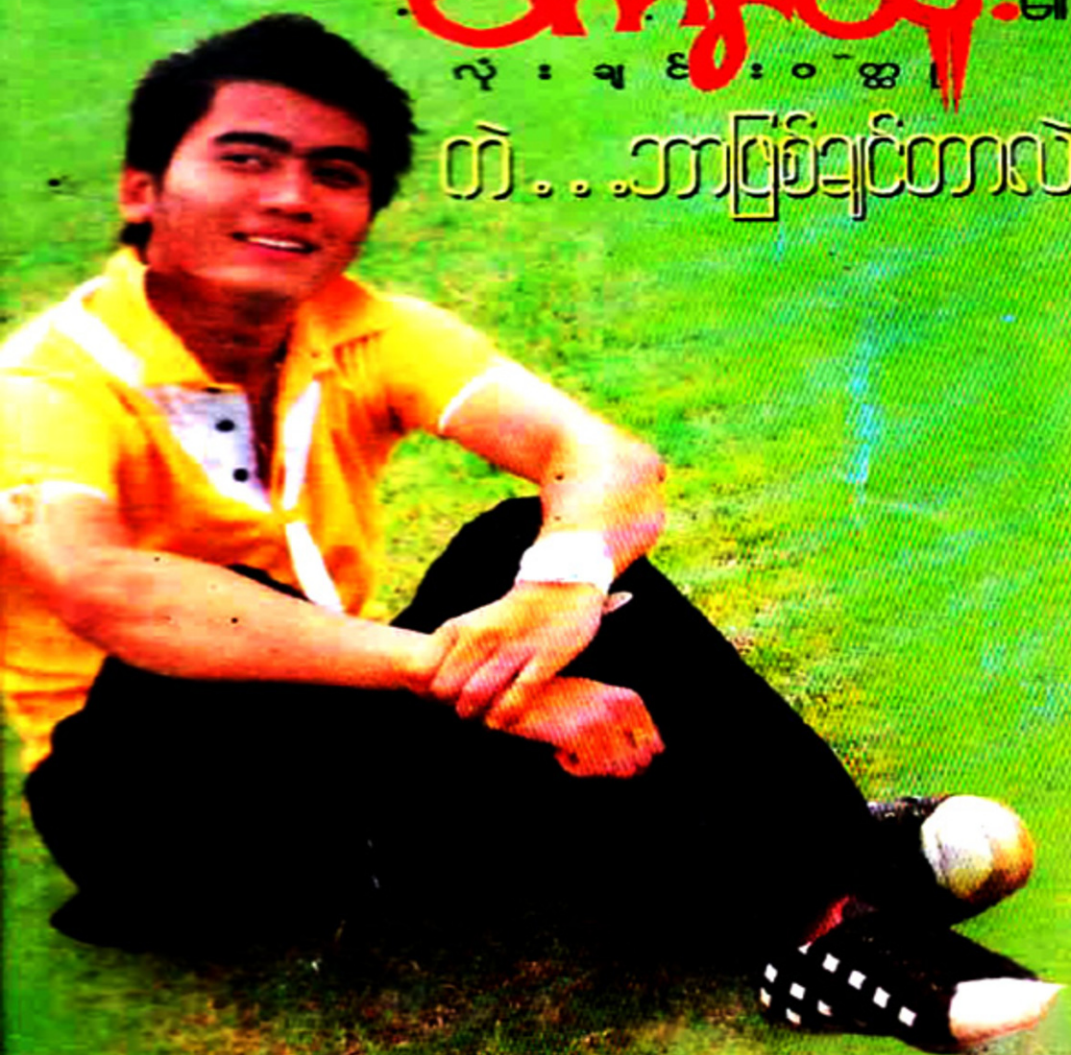

ဟာသ သရုပ်ဆောင်

ကျောင်းစာ

လှ : ချစ် : ဝတ် : ဆင်

တဲ...ဘာဖြစ်သည်ဟာလဲ

ကျောင်းစာ
လှ : ချစ် : ဝတ် : ဆင်

အခန်းစဉ် (၁)

မင်္ဂလာဈေးအကျော် လေးလမ်း မှတ်တိုင်။

ရုံးချိန်၊ ကျောင်းချိန်ဆိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပုရွက်ဆိတ်အုံကို တုတ်နဲ့ ထိုးလိုက်သလို မှတ် တိုင်ကတခြား၊ ခရီးသည် တွေကတခြား၊ ဘတ်စ်ကားက တခြား၊ ရပ်ချင်တဲ့ နေရာရပ်၊ တက်ချင်တဲ့ နေရာ တက်ပေါ့။

မှတ်တိုင်မှာ နေပူမိုးရွာ နေလို့ ရအောင် စေတနာရှင်တွေက အမိုးအကာလေးတွေလုပ်ပေး ထားသော်လည်း ဂျာနယ်၊ ကွမ်းယာ၊ ရေခဲရေသည် တို့ အတွက် ဆိုင်ခန်းဆောက်ထားပေးသလို ဖြစ်နေတယ်။

ပိုဆိုးတာက ထိုင်ခုံလေးတွေ လုပ်ထားပေးသော်လည်း စည်းကမ်းမဲ့ သူတွေကြောင့် စုတ်ပြတ် သတ်ပြီး ထိုင်လို့ မရသလိုရှိတဲ့ ၊ ထိုင်လို့ ရတဲ့ ခုံလေးတွေကျပြန်တော့လည်း လမ်းဘေး အခြေမဲ့၊ အနေမဲ့ အရက်သမားတွေ၊ ကလေးတွေ၊ မိသားစုလိုက် သူတို့ အိမ်၊ သူတို့ ယာသဘောမျိုးနဲ့ တောင်း စုတ်၊ အဝတ်စုတွေနဲ့ လူမြင်မကောင်း သူမြင်မကောင်း အိပ်သူကအိပ်၊ ထိုင်သူကထိုင်နဲ့ ဆိုတော့ ခရီး သည် တွေ ပလက်ဖောင်း အောက်မှာ မတ်တတ်၊ မတ်တတ်ပေါ့။

အိမ်ကမထွက်ခင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စစ်ဆေးရပေမယ့် ဖိနပ်သဲကြိုး ခိုင်၏ ၊ မခိုင်၏။ ပုဆိုး အပေါက်အပြဲလှည့်ပတ်ကြည့်၊ အပေါက်ပါသော် ခရီးသည် တစ်ဦးဦးထံက ထီး (သို့မဟုတ်) ဆွဲခြင်း၊ ဘေးလွယ်အိတ်တစ်ခုခုနဲ့ ငြိသော် ပြတတ်၏။ ချိုင်းစော်နံမနံ အပေါ်လက်တန်းအချိန် မည်မျှ

ကြာ ကြာဆုပ်ကိုင်ထားနိုင်မနိုင်၊ တစ်ဖက်တည်း သန်လို့ မရ၊ ဘယ်ညာ သန်မှ ။

တစ်ဖက်ညောင်းရင် တစ်ဖက်ပြောင်း၊ မျက်စိလျင်ရမည်။ ထိုင်ခုံနေ ရာ၊ အလစ်သမား ခါးပိုက်နှိုက်၊ ကောင်မချောချောလေး၊ ပြီးတော့ အရပ်မြင့်အောင်ကြိုးစားမှ ၊ ဒါမှ ကောင်မလေးတွေ ရင်ခွင်ထဲရောက်ရောက်လာမှာ ။ အရပ်ပုရင်တော့ အပေါ်လက်ကိုင်တန်းကိုလည်း မမီ၊ ကောင်မလေး တွေရဲ့ ချိုင်းအောက်ထဲ ရောက်နေမှာ ။ ကလေးမှတ်ပြီး ဟိုလူဟောက်၊ ဒီလူဟောက်ခြင်းကို ခံရမည်။

အဓိက ပုဆိုးကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ခိုင်အောင်ဝတ်ပြီး အတွင်းခံဘောင်းဘီကို မမေ့မလျော့ အမြဲဝတ်ရမည်။ ဘတ်စ်ကား ထိုးအဆိုက်၊ ခုန်တက်ခုန်ဆင်းကျွမ်းကျင်ရမည်။ မှတ်တိုင်ကို အသံ ကျယ်ကျယ်ဖြင့် မရှက်မကြောက်အော်ဟစ်နိုင်ရမည်။ ရှက် သလိုလို ရွံ့သလိုလိုနှင့် မပွင့်တပွင့်အော် ရင် မှတ်တိုင် ကျော်ရပ်ပြီသာမှတ်။ စပယ်ယာပြန်အမ်းငွေကို ဖာထေးဖို့ အတွက် တိတ်အကြည်ဆောင် ထားရမည်။

ဟုတ်ပြီ။ ဒီလောက်ဆို ဘတ်စ်ကားစီးဖို့ ကျင့်သားရပြီ။ နေ့စဉ် မတ်တတ်ရပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။ လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ထားနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ကိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။ ပုဆိုးကျွတ်ခဲ့သည် ရှိသော် လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် ဝတ်တတ်နိုင်အောင် ကျင့်ပါ။

ကောင်မလေးတွေကတော့ မလိုအပ်၊ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ထမီခေတ်မဟုတ်တော့၍ ဖြစ်ပါသည် ။ ရံဖန်ရံခါ သူတို့ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်တွေရဲ့ အနင်းမခံရအောင် တရုတ်သိုင်းကားတွေထဲက လို ခြေထောက်လို့ အရွှေ့အပြောင်းလေ့ကျင့်ထားဖို့ လိုအပ်ပါသည် ။ ကားမှတ်တိုင်၌ မတ်တတ်

တံရပ် လေ့ကျင့်ခန်း နာရီဝက်ခန့် လုပ်ပြီးချိန်တွင် ...

“ဟော ... ကား လာပြီ ... အသင့်ပြင်”

စိတ်ထဲက ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပြောလိုက်ပြီး ငါးဖယ်တိုးတိုးပြီးဝင် လိုက်သည်။ ။

“ရှေ့ကိုတိုးပေးပါ ... ဆင်းမယ့်မှတ်တိုင်ဝေးရင် အလယ်လေးလောက်တော့ ရဲလေးတို့ ၊ ဂျေမီတို့ ပုံစံလေးနဲ့ ဝင်သွားပေးပါ ... ကားခလေးတွေ လက်လွယ်ရင် မပျက်ပြယ်သောမေတ္တာတရား နဲ့ ”

တစ်မှတ်တိုင်ပြီးတစ်မှတ်တိုင် အမျိုးသမီးသားဖွားဆေးရုံပမာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တိုးတိုးလာတယ်။ ပိုပိုပြီးကျပ်ကျပ်လာတယ်။ သည် ကြားထဲက ဘယ်ကရောက်ရောက်လာမှန်း မသိတဲ့ လက်တစ်စုံ၊ ရင်ဘတ်ပေါ်ရောက်လိုက်၊ ခါးနားရောက်လိုက်၊ ပုဆိုးခါးပုံစနား ရောက်လိုက် နဲ့ လှည့်ကြည့်လို့ ကလည်း မရ။

တစ်ခါတစ်ရံ နောက်က သိုင်းဖက်ထားလိုက်သေး။ တစ်ကိုယ်လုံးများ မီးသတ်ဆေးဗူးဖျန်း လာသလားမှတ်ရတယ်။ ဘော်ဒီစပရေးနဲ့က ကားတစ်စီးလုံးအနံ့တွေ ထွက်နေတယ်။

“နောက်ကလူ ... ဟိုဘက်လှည့်ပြီး တန်းကိုကိုင်လေဗျာ”

ဘာသံမှ ပြန်မကြားရဘူး။ နေရာရွှေ့လိုက်တယ်။ တစ်အောင့်လောက်အကြာ ဘယ်လိုရွှေ့လာ တယ် မသိဘူး။ နောက်ကို ရောက်လာပြန်ရော။ ခါးပိုက်နှိုက်များ လား။ စဉ်းစားစရာ။

ရုံးဖိုင်တွဲထည့်ထားတဲ့ လွယ်အိတ်ကို ရှေ့ပို့လိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်နဲ့ ဖိထားလိုက်တယ်။ ရှေ့ရောက်လိုက်၊ နောက်ရောက်လိုက်၊ အလယ်ရောက်လိုက်နဲ့ နောက်ကလူကလည်း ထိုနည်းလည်း ကောင်း၊ မဟာဗန္ဓုလ

ပန်းခြံလမ်းမှတ်တိုင်ရောက်တော့မှ အသက်ရှူချောင်သွားတယ်။ ထိုင်ခုံလည်း ရပြီလေ။ သည် တော့မှ နောက်ကလူကိုကြည့်မိလိုက်တယ်။

“ဘာကြီးလဲဟ ... နှုတ်ခမ်းနီတွေ၊ လက်သည်းနီတွေနဲ့ ... နယ်ခေါ်သွားပြီး ကျောက်ထု ခိုင်းရမယ်”

မျက်နှာလွဲလိုက်တော့ ဆံပင်ကတိုတို၊ ကိုရီးယားကေနဲ့ အတွင်းကတီရှပ်အပြာရောင်နုနု၊ အပြင်က ရှပ်လက်တိုအကွက်စိပ်၊ အောက်ကဂျင်းဘောင်းဘီ ယောက်ျားမကျ၊ မိန်းမမကျ။ ဒီနေ့မှ ဒီကားပေါ်မှာ ဘာတွေမြင်တွေ့နေရပါလိမ့်လို့ အကြည်ကျော် တွေးမိလိုက်တယ်။

တစ်ယောက်က ယောက်ျားတန်မဲ့ ဗလင်းတန်ပြည့်စုံလျက် လက်သည်းနီ၊ ခြေသည်းနီ၊ မိတ်ကပ်လိမ်းပြီး နွဲ့နေသော တစ်ခြမ်းပဲ။ အဲ ... သူထက်စာရင်တော့ မင်းဆုပန်ယောက်ျားထက် အလေးသာတဲ့ ယောက်ျားအသွင်၊ ယောက်ျားအမြင်၊ ယောက်ျားဟန်ပေါက်နေတဲ့ ယောက်ျားလျာ။

ဒါပေမဲ့လို့ သဘာဝဟာ သဘာဝပါပဲ။ သဘာဝကိုကျော်လွန်တဲ့ အရာဟာ ဘယ်ဟာမှ မကောင်းသလို နိယာမဆိုတဲ့ ဝေါဟာရ စကားလုံးတွေကို ရိုက်ဖျက်ချိုးဖောက်လိုက်သလိုမျိုး။

“ထိုင်မလား ... ထပေးမယ်လေ”

“နှာဘူး ... ငါ့ကျတော့ အနားတောင် ကပ်မခံဘူး ... ဟွန့်”

တစ်ခြမ်းပဲကြီးက အကြည်ကျော်ကို လှမ်းပြောတော့ ဘေးက လူတွေပြုံးစိစိ။

“ရပါတယ် မထိုင်တော့ပါဘူး ... ရန်လုပ်ခံနေရဦးမယ် ... ထမင်းချိုင့်လေးပဲ ခဏယူထား ပေးပါ”

“အဟော် ... ရပါတယ် ... ပေး ပေး”

လှမ်းယူပြီး ပေါင်ပေါ်တင်လိုက်တော့ ...

“အား ... ပူတယ်”

“ဆောရီးဗျာ ... နော်”

ကမန်းကတန်း ရုံးဖိုင်ပေါ်တင်လိုက်သည် ။ အဲသည် လိုနှင့် ကျပ်သွားလိုက်၊ ချောင်သွားလိုက်၊ ရှေ့ရောက်လိုက်၊ နောက်ရောက်လိုက်နှင့် ဘယ်ရောက်သွားမှန်းမသိတော့ဘူး။ လူတွေကြားထဲ ဟိုရှာ ဒီရှာ လုပ်တော့လည်း မတွေ့။ ချိုင့်မေ့ပြီး ဆင်းသွားပြီလားမသိ။ အမှန်က ကောင်မလေးက ဆင်းသွား ပြီ။ ပြတင်းပေါက်က ချိုင့်လာပြန်တောင်းတာ အရပ်ကမမီ၊ ကားကမြင့်၊ ပြီးတော့ မှန်ကအလုံဖြစ် နေတာ။ သူ့ခမျာ ခုန်ဆွ၊ ခုန်ဆွနဲ့ အော်တောင်းနေရတာ။ အကြည်ကျော်ကလည်း ကျောပေးပြီးထိုင် ကာ လိုက်ရှာနေတော့ ဘယ်လာတွေ့ပါ့မလဲ။ ကားထွက်သွားတဲ့ အထိ ကောင်မလေးပြေးလိုက်နေ သေးတယ်။ တော်တော် ဝေးဝေးရောက်မှ မှတ်တိုင်ပြန် လာပြီး ဒေါတွေကန်ကာ ပေါက်ကွဲနေတော့ သည် ။

“အလကား ... အချောင်သမား ... ကူညီသလိုလိုနဲ့ ငါ့စတီးချိုင့် မသွားတယ် ... တွေ့မယ် ... ချစ်ထူးငယ်တဲ့ ... မြေလှန်ရှာပြမယ် ... အဟင့် ... ခုလောလောဆယ် ငါထမင်း ငတ်ပြီ ...”

“တောက် ...”

အခန်းစဉ် (၂)

“ပဲခူးမြို့မှ လှိုက်လှဲစွာကြိုဆိုပါသည် ”

ဆိုင်းဘုတ်လေးတွေ့လိုက်ရတော့မှ တွေးလက်စအတွေးတွေ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ။

သူ့ခမျာ ဘယ်လောက်များ ဗိုက်ဆာနေလိုက်မလဲ။ သူ့ စတီးချိုင့်လေးကို ဘယ်လိုများ ပြန် ပေးရမလဲလို့ စဉ်းစားနေတာ တစ်ပတ်ကျော်နေပြီ။ ပြီးတော့ ကုမ္ပဏီကိစ္စနှင့် ပဲခူးကို သွားချည် လာချည် လုပ်နေရတော့ မြို့ထဲကရုံးခန်းကို မရောက်ဘူးဖြစ်နေသည်။ ။

စတီးချိုင့်ပိုင်ရှင်လေး လာသမျှသော လိုင်းဘတ်စ်ကားတွေကို တစ်စီးပြီးတစ်စီး စောင့်မျှော် ရှာဖွေနေလေမလားပေါ့။

ဟယ် ... တတ်နိုင်ပါဘူး။

အကြည်ကျော် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုချလိုက်ပြီး ကျောပိုးအိတ်ထဲက စတီးချိုင့်လေးပြန်ထုတ် ကြည့်လိုက်တော့ ...

“ငယ်”တဲ့ ။

ချိုင့်ကိုင်းလေး ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ဆေးနီလေးနှင့် ရေးထားတာတွေ့လိုက်ရသည်။ ။ ရင်ခွင်ထဲပိုက်ထားလိုက်တော့ ဘေးကထိုင်နေသည့် မိုးကျော် မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့ပြီး ...

“စတီးချိုင့်မို့ တော်သေးတယ် ... သတ္တုချိုင့်သာဆိုရင် သုံးရတော့မှ

မဟုတ်ဘူး ... ခဏ ခဏထုတ်ကြည့်လိုက် ပြန်သွင်းလိုက်နဲ့ ပိန်လိမ်နေလောက်ပြီ ... အပေါင်ဆုံးဆိုင်ကများ နေ့သွင်းနဲ့ ဝယ်လာသလားမသိဘူး”

ဟိုလူ့ပြောသလိုလို ဒီလူ့ပြောသလိုလိုနှင့် အကြည်ကျော် ကျောပိုးအိတ်ထဲပြန်ထည့်မယ် အလုပ် ကားက ချိုင့်တစ်ခုထဲ ဘီးကျသွားတယ်ထင်ပါရဲ့ ။

“ဒိုး”

“အ”

“ဒေါင်”

“အမရေး ... တေပါပြီဗျာ”

ဘေးက တစ်လမ်းလုံးငိုက်လာတဲ့ ကျော်ဆန်းဝင်း၏ နဖူးနှင့် အကြည်ကျော်၏ စတီးချိုင့် လေး မဟာမိတ်ဖွဲ့လိုက်သည် ။

“ဟေ့ကောင် ... အရူး ... ထုတ်ပြန်ပြီလား ဒီချိုင့် ...

အား ကျွတ် ကျွတ် ... မင်းကွာ”

“ထုတ်တာမဟုတ်ပါဘူး ... သိမ်းမလို့ လုပ်တုန်း ကားကဆောင့်လိုက်လို့ ပါ ... ဆောရီးကွာ ... မှန်း ... တော်တော်နာသွားလား”

ညာဘက်လှည့်ပြီး သူ့နဖူးကိုစမ်းမယ်အလုပ် ပေါင်နှစ်လုံးကြားထဲက ကိုရွှေစတီးချိုင့်က လျှောခနဲကျသွားပြီး ...

“ဒုတ်”

“အမရေး ... တေပြန်ပြီဟ”

ကျော်ဆန်းဝင်းရဲ့ ဘယ်ဘက်ခြေဖမိုးပေါ်တည့်တည့်မှ တည့်တည့်။

ရေချိန်ကိုက် တစ်လက်မ စကေးမရွေဘူး။

ဒေါသတကြီးနဲ့ ထလိုက်တော့ အပေါ်က ကားအမိုးနဲ့ ...

“ထိုး”

“အ .. မ .. ရေး ...”

ဖင်ထိုင်လျက်ပြန်ကျပြီး ခွေခနဲလဲကျသွားသည် ။

ကားပေါ်ပါလာတဲ့ လူတွေ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိပေ။ နဖူးဒဏ် ရာကို အရင်ပြုစုရမှာ လား၊ ခြေထောက်ကိုပဲ ပြုစုရမှာ လား။ ငယ်ထိပ် ကိုပဲ ကျပ်ပူတိုက်ပေးရမှာ လား။ ပျာယာခတ်ပြီး ဘာလုပ် ရမှန်းမသိ။

မိုးကျော်က မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆိုတော့ ရှေ့ကိုကုန်းလိုက်ပြီး ဆွဲထူမည်အလုပ် မိုးကျော်၏ လက်တစ်ဖက်က ကျော်ဆန်းဝင်း၏ ပေါင်ခွကြားထဲ လက်ထောက်မိရက်သားဖြစ်သွားကာ တုံးလုံး လဲနေသည့် ကျော်ဆန်းဝင်း ဓာတ်လိုက်သလို တွန့်ခနဲဖြစ်ကာ ဆတ်ခနဲ ငုတ်တုတ်ထထိုင်လိုက်သည် ။

“အား ... အောက်တယ် ... အောက်တယ် ... ခွီး .. ခွီး”

“ဟာ ... စုံနေတာပဲ ... ဘာက ဘယ်လို စလုပ်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး”

“ဟေ့ .. ဟေ့ ... တက်နေတာဟ”

“စမ်းကြည့်စမ်း ... စမ်း .. ကြည့်စမ်း ရှိသေးလားလို့ ”

“ဘာ .. ဘာကိုစမ်းရမှာ လဲကွ”

“ကဲပါဟယ် ... နင်ကလဲ စိတ်ချည်းပဲ ... သူတို့ လည်း ကြားဖူးနားဝနဲ့ လျှောက်ပြောနေတာ ပါ ... ကားခဏရပ်ခိုင်းလိုက်”

အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သော ဘဿထူးပြောလိုက်တော့မှ အားလုံးငြိမ်ကျသွားသည်။ ဦးလေး ဘဿထူးက သူ့အိတ်ထဲက မြန်မာ တိုင်းရင်းဆေးတွေလူး၊ တိုက်တန်တိုက်နှင့် ကျော်ဆန်းဝင်း အနည်းငယ်လန်းဆန်းသွားသည်။

ပြီးတော့ ကားအောက်ဆင်းခိုင်းပြီး နည်းနည်းခုန်ခိုင်းလိုက်သည်။ ငယ်ထိပ်က ကြက်ဥလုံး သာသာဘု၊ နဖူးက ငုံးဥသာသာဘု၊ ခြေဖုန်က ဂေါ်လီလုံးသာသာဘုနှင့် နာမည်ပါ ချက်ချင်း ပြောင်း သွားသည်။ ‘ဘုသုံးဘုနဲ့ လူ’ဟူသည်။

“ကဲ ... ဘုမောင်နဲ့ အဖွဲ့ ရှေ့မှာ ထမင်းစားမယ်ဟေ့”

“ဟေ့ကောင် အကြည်ကျော် ... ဒီတစ်ခါတော့ ငါသည်းမခံတော့ဘူးနော်”

“အဲဒါဆိုလည်း ငါ့စတီးချိုင့်ကိစ္စ မပြောကြနဲ့ ပေါ့ ... ငါ့ စတီးချိုင့်က နတ်ကြီးတယ်”

“ငါပြောလို့ လား”

“မင်းတော့ မပြောဘူးလေ ... ဒါပေမဲ့ မင်းက ကံနိမ့်နေတော့ ကြားကခံရတာပေါ့”

ဦးလေးဘဿထူးက ပြုံးစေ့မျက်နှာနှင့် ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ။

“ဟုတ်ပြီ ... နောက်ကို မိုးကျော်ကလည်း စတီးချိုင့် အကြောင်းမပြောနဲ့ ... ကျော်ဆန်းဝင်း ကလည်း မတက်နဲ့ ... အကြည်ကျော်ကလည်း ဖူးစုံဆီက ဘာဆိုလားပဲ မတောင်းနဲ့ တော့ ဟုတ်ပြီလား”

ဖူးစုံက တစ်လက်မလောက် ရှေ့ချွန်ထွက်နေသည့် သူ့နှုတ်ခမ်းထူအ

မ်းအမ်းကြီးကို ပိုပြီးထော် လိုက်တာ ...

“ဦးဘသာထူးနော် ... ငိုပစ်လိုက်မှာ ”

“ဟား ... ငိုတော့ မငိုပါနဲ့ ဟာ ... ငါ့မှာ အငိုတိတ်တဲ့ ဆေး မရှိလို့ ပါ
ဟ”

ကားပေါ်ပါလာသည့် လူတွေ၏ ရယ်သံသည်
ဘယ်လောက်ကျယ်သွားသည် မသိပေ။ ဘေးက ဖြတ်သွားသည့်စက်ဘီး
၊ ဆိုက်ကား၊ ဆိုင်ကယ်တွေကပင် လှည့်ကြည့်ကြသည် ။ တကယ် ... တ
ကယ်ပါ။

*